

Sygn. akt III CSK 294/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o. w K.

przeciwko E. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 33/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 października 2014 r., którym zasądzone zostały na rzecz powódki kwoty: 100 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2008 r. i 403 958,89 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 r. tytułem pozostałej części wynagrodzenia za wykonane przez powódkę roboty budowlane oraz zwrotu kaucji wpłaconej na zabezpieczenie kosztów napraw objętych gwarancją i rękojmią.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy objęte art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie: „czy na gruncie roszczeń uprawnionego z rękojmi i przysługującego mu prawa do obniżenia wynagrodzenia, pojęcie kosztów usunięcia wady w świetle art. 637 § 1 i 2 k.c., można zrównać z pojęciem kosztów usunięcia szkody z reżimu ex contractu z art. 471 k.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jednolicie

przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie spełnia wskazanych wymagań istotności i nowości. Problem stanowiący sedno zagadnienia dotyczy ustalonego porządku podstaw odpowiedzialności za wadliwe wykonanie przedmiotu umowy. Skarżąca nie odwołała się do wypowiedzi orzecznictwa, związanych z wyartykułowanymi wątpliwościami, chociaż odnoszą się one do zasadniczych i zdecydowanie odróżnianych instytucji prawnych na tle wykonywania zobowiązań umownych. Kwestia ustalenia sposobu obniżenia wynagrodzenia wykonawcy związana jest ze stosowaniem przepisu prawa w okolicznościach faktycznych sprawy, nie zaś z jego wykładnią. Wniosek nie zawiera także wywodu wskazującego na istnienie rozbieżności ocen dotyczących poruszanej problematyki.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.